

Sygn. akt VII U 1054/16

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26.04.2017 r.

Sąd Okręgowy / Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia : SSO Joanna Sawicz

Protokolant : st. sekretarz sądowy Gabriela Zaborowska

przy udziale - - -

po rozpoznaniu w dniu 26.04.2017 r. w Świdnicy

sprawy **W. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania **W. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia (...) r. Nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt. VII U 1054/16

UZASADNIENIE

W. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia (...) r. znak: (...), w której organ rentowy odmówił mu ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że zaświadczenie Rp-7 wystawione przez Spółkę (...) S.A. nie uwzględnia premii technicznej, dodatków, płacy za pracę w niedzielę i święta, nagród, 13-tej pensji oraz dodatku za węgiel. Wnioskodawca domagał się przeliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na podstawie zarobków J. K., z którym pracował w tym zakładzie na równorzędnym stanowisku pracy i ma udokumentowane zarobki z lat 1969-1973.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniosła o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, wskazując że po przyznaniu emerytury wnioskodawca nie spełnił

warunków do przeliczenia wynikających z art. 110a i art. 111 ustawy emerytalnej, a brak jest podstaw obliczenia wysokości świadczenia wnioskodawcy w oparciu o wynagrodzenie innej osoby tj. J. K..

W piśmie procesowym z dnia 03.10.2016r. wnioskodawca domagał się ponadto wyliczenia zarobków za lata 1957-1967 na podstawie składek opłacanych na związki zawodowe w wysokości 0,75% podstawowych zarobków miesięcznych brutto.

Sąd ustalił, co następuje:

W. K. (ur. 08.01.1937r.) w okresach 26.10.1956r. -15.02.1957 r. oraz 23.02.1957r.-27.01.1980r. był zatrudniony w Kopalni (...). W okresie 28.01.1980r.-30.04.1984r. wnioskodawca był uprawniony do górniczej renty inwalidzkiej trzeciej grupy. Następnie w okresie 01.03.1984-31.12.1986r. wnioskodawca ponownie był pracownikiem Kopalni (...), będąc zatrudnionym na stanowisku sztygara oddziału wydobywczego pod ziemią.

W dniu 30.06.1986r. wnioskodawca złożył u strony pozwanej wniosek o emeryturę górniczą.

Decyzją z dnia 28.07.1986r. strona pozwana przyznała wnioskodawcy prawo do emerytury górniczej od dnia 25.03.1986r., przyjmując jako podstawę wymiaru emerytury kwotę 77738 zł tj. przeciętny miesięczny zarobek z ostatnich 12 miesięcy w okresie od lipca 1985 r. do czerwca 1986r. Na podstawie kolejnych decyzji strony pozwanej świadczenie wnioskodawcy było waloryzowane.

Decyzją z dnia 10.12.1991r. strona pozwana dokonała ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 381,57% ograniczony do 250%, obliczony na podstawie zarobków wnioskodawcy z okresu od lipca 1985 r. do czerwca 1986 r. Następnie świadczenie wnioskodawcy było corocznie waloryzowane, a wnioskodawca stale pobierał świadczenie obliczone z uwzględnieniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 381,57% ograniczonego do 250%.

W dniu 25.06.2015r. wnioskodawca złożył u strony pozwanej wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem nowej podstawy wymiaru. Decyzją z dnia 07.07.2015r. strona pozwana odmówiła wnioskodawcy ponownego przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ po przyznaniu emerytury wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom społecznym. Wnioskodawca nie składał odwołania od tej decyzji.

W dniu 16.11.2015r. wnioskodawca złożył ponowny wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia, przedkładając zaświadczenia Rp-7 z dnia 04.11.2015r. za lata pracy w KWK (...) 1963-1986 wystawione przez Spółkę (...) S.A. Spółka (...) S.A. wskazała, że za okres od 1956r. do 30.09.1963r. nie zachowała się dokumentacja potwierdzająca ilość przepracowanych godzin dziennie, tygodniowo i miesięcznie, zatem zaświadczenia Rp-7 nie wystawiono, za okres od dnia 01.10.1963r. zaświadczenie wystawiono na podstawie angaży, natomiast za okres od 1978r. na podstawie kartotek zarobkowych i chorobowych.

Decyzją z dnia 20.11.2015r. strona pozwana odmówiła ponownego przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy na podstawie art. 111 ustawy emerytalnej ponieważ obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie był wyższy od poprzednio ustalonego. Strona pozwana wskazała, że wskaźnik ten:

- a) nie został obliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających zgłoszenie wniosku o ponowne ustalenie emerytury tj. 1995-2014 r., ponieważ w tym okresie wnioskodawca nie udokumentował zatrudnienia;
- b) wyniósł 187,90% z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1970-1979 wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę po raz pierwszy tj. z okresu 1966-1985 r.
- c) wyniósł 181% z 20 wybranych lat z całego okresu ubezpieczenia.

Do przeliczenia strona pozwana uwzględniła wynagrodzenie minimalne za okresy 01.07.1954r.-18.10.1956r. oraz 26.10.1956r.-31.12.1962r. z uwagi na brak udokumentowanych zarobków.

W dniu 27.11.2015r. wnioskodawca złożył ponowny wniosek o przeliczenie świadczenia na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, przedkładając legitymację ubezpieczeniową zawierającą wysokość zarobków za lata 1960-1963. Na tej podstawie strona pozwana dokonała przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia, wskazując że wskaźnik ten:

a) nie mógł zostać obliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających zgłoszenie wniosku o ponowne ustalenie emerytury tj. 1995-2014r., ponieważ w tym okresie wnioskodawca nie udokumentował zatrudnienia;

b) wyniósł 215,82% z 20 wybranych lat z całego okresu ubezpieczenia.

Strona pozwana uwzględniła następujące wynagrodzenia wnioskodawcy w latach 1960-1980 i 1984-1986 : 1960r. – 47.894,41 zł; 1961r. – 52.753,71 zł; 1962r. – 57.782,36 zł, 1963r. – 54.983,89 zł; 1964r. – 19.200 zł; 1965r. – 26.900 zł; 1966r. – 30.900 zł; 1967r. – 31.200 zł; 1968r. – 32.000 zł; 1969r. – 36000 zł; 1970r. – 36.000zł 1971r. – 48.100 zł; 1972r. – 49400 zł; 1973r. – 51600 zł; 1974r. – 81300 zł; 1975r. – 84.000zł; 1976r. – 84.000zł; 1977r. – 84.000 zł; 1978r. – 169.446zł; 1979r.– 166.620 zł; 1980r. – 25.657 zł; 1984 r. – 463.995 zł; 1985r. – 822.665 zł; 1986r. – 1.133.488 zł.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1970-1979 wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę po raz pierwszy tj. z okresu 1966-1985 r. wyniósł 187,90%. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 215,82%

Decyzją z dnia 7.12.2015 r. strona pozwana odmówiła przeliczenia świadczenia, ponieważ obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest niższy niż 250%.

(dowód: akta ZUS)

W dniu 04.03.2016r. wnioskodawca ponownie złożył wniosek o przeliczenie wysokości emerytury, żądając uwzględnienia do obliczenia wysokości podstawy wymiaru zarobków innego pracownika, J. K., z lat 1969-1973 stanowiących 239,21% przeciętnego wynagrodzenia za rok 1969, 306,99% za rok 1970, 328,73% za rok 1971, 315,09% za rok 1972 oraz 299,35 % za rok 1973.

Zaskarżoną decyzją z dnia 04.04.2016r. strona pozwana odmówiła wznowienia postępowania w sprawie przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia, wskazując że wniosek nie zawiera nowych dowodów, dotyczy tego samego przedmiotu, tego samego stanu prawnego w niezmienionym stanie faktycznym, a nadto wykaz zarobków J. K. z lat 1969-1973 nie może zostać uznany jako środek dowodowy w sprawie przeliczenia świadczenia.

(dowód: akta ZUS)

W okresie 26.10.1956r. -15.02.1957r. wnioskodawca był pracownikiem Kopalni (...), na stanowisku robotnika na powierzchni. Następnie w okresie 23.02.1957r. -30.09.1963r. wnioskodawca pracował w tym zakładzie na stanowisku pracownika fizycznego – ładowacza, młodszego górnika dołowego. W aktach osobowych wnioskodawcy nie zachowały się dokumenty płacowe, ani angaże stanowiskowe, z których wynikałaby wysokość stawki zaszergowania lub pobranego wynagrodzenia za ten okres.

Zarobki powoda za lata 1960r. , 1961r., 1962r., 1963 wyniosły kolejno 47.894,41zł (255,85%) , 52.753,71 zł (270,53%), 57.782,36 zł (286,62%), 54.983,89 zł (259,90% Zarobki te zostały wpisane przez pracodawcę do legitymacji ubezpieczeniowej.

Od dnia 01.10.1963r. wnioskodawca został przeniesiony do pracy na stanowisku referenta technicznego w oddziale dołowym za wynagrodzeniem wg stawki 1.600 zł miesięcznie.

Od dnia 01.02.1965r. wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku nadgórnika oddziału pozawydobywczego z zaszeregowaniem do stawki wynagrodzenia miesięcznego w wysokości 2.300 zł, natomiast od dnia 01.02.1966r. na stanowisku nadgórnika oddziału wydobywczego wnioskodawca pobierał wynagrodzenie zasadnicze wysokości 2.600 zł miesięcznie. Od dnia 01.11.1968r. wnioskodawcy powierzono obowiązki sztygara zmianowego oddziału wydobywczego ze stawką zaszeregowania w wysokości 3.000 zł miesięcznie. Od dnia 01.02.1971r. wnioskodawca otrzymał stawkę zaszeregowania w wysokości 4100 zł miesięcznie, następnie od dnia 01.12.1972 r. – 4.300 zł miesięcznie, od dnia 01.02.1974 r. – 5000 zł płacy zasadniczej i 2000 zł dodatku funkcyjnego, natomiast od dnia 01.11.1979 r. – 5700 zł płacy zasadniczej oraz 2000 zł dodatku funkcyjnego. Stosunek pracy ustał z dniem 27.01.1980r. w związku z otrzymaniem prawa do renty inwalidzkiej.

Zarobki powoda za lata 1978r. - 1979r. wyniosły kolejno 169.446 zł (288,94%), 166.620 zł (260,65%) .

Od dnia 01.03.1984r. wnioskodawca został ponownie zatrudniony w Kopalni (...) na stanowisku sztygara zmianowego pod ziemią, za wynagrodzeniem zasadniczym 8.900 zł miesięcznie i dodatkiem funkcyjnym 3.200 zł. Od dnia 1.08.1985r. wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 9.500 zł płacy zasadniczej i 3.200 zł dodatku funkcyjnego, natomiast od dnia 1.12.1985r. – 17.900 zł płacy zasadniczej i 3.200 zł dodatku funkcyjnego. Stosunek pracy wnioskodawcy ustał z dniem 31.12.1986r. (przy czym od dnia 25.03.1986r. pobierał już emeryturę).

Spółka (...) S.A. wystawiła zaświadczenia o wynagrodzeniu wnioskodawcy na drukach Rp-7, wskazując że wnioskodawca udokumentował następujące wynagrodzenie: 1963r. – 4.800 zł; 1964r. – 19.200 zł; 1965r. – 26.900 zł; 1966r. – 30.900 zł; 1967r. – 31.200 zł; 1968r. – 32.000 zł; 1969r. – 36.000 zł; 1970r. – 36.000 zł; 1971r. – 48.100 zł; 1972r. – 49.400 zł; 1973r. – 51.600 zł; 1974r. – 81.300 zł; 1975r. – 84.000 zł; 1976r. – 84.000 zł; 1977r. – 84.000 zł; 1978r. – 169.446 zł; 1979r. – 166.620 zł; 1980r. – 25.657 zł; 1984r. – 463.995 zł; 1985r. – 822.665 zł; 1986r. – 1.133.488 zł.

Spółka nie wystawiła zaświadczenia za okres od 1956 r. do 30.09.1963 r. z uwagi na brak dokumentacji płacowej. Wynagrodzenie od 01.10.1963r. zostało wskazane na podstawie angaży, natomiast od 1978 r. na podstawie kartotek zarobkowych. Dodatkowo uwzględniono wartość węgla w składnikach stałych

(dowód: akta osobowe wnioskodawcy, zaświadczenia Rp-7 z dnia 04.11.2015 r. oraz pismo Spółki (...) z dnia 04.11.2015 r. - w aktach ZUS)

W okresie zatrudnienia w latach 1957-1967 wnioskodawca odprowadził następujące składki na rzecz związku zawodowego górników : 222 zł w 1957r., 301zł w 1958r., 341 zł w 1959r., 359 zł w 1960r., 398 zł w 1961r.,395 zł w 1962r. , 400zł w 1963r., 363 zł w 1964r., 563 zł w 1965 r., 648 zł w 1966r., 452 zł w 1967r. do sierpnia.

Nie zachowały się żadne informacje na temat wysokości i sposobu obliczania składki na związki zawodowe w relacji do otrzymywanych zarobków. W poszczególnych latach kształtowało się to różnie, w ok. 1%.

Porównując zachowane zarobki powoda zapisane w legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1960-1963 ze składką roczną za ten sam okres , wysokość procentowa kształtuje się na poziomie 0,76 %- 0,68%.

Przy przyjęciu zarobków wyliczonych w oparciu o składki za lata 1963-1967 , wysokość wskaźnika powoda wyniosłaby 248,17%

(dowód : legitymacja związkowa powoda, zeznania świadka, akta ZUS)

J. K. pracował w Kopalni (...) od dnia 01.05.1969r. na stanowisku nadgórnika oddziału wydobywczego za wynagrodzeniem w wysokości 2.300 zł miesięcznie. Od dnia 01.06.1970r. otrzymywał wynagrodzenie w stawce 2.600 zł miesięcznie, następnie od dnia 01.02.1971r. w stawce 3.600 zł miesięcznie, zaś od dnia 01.06.1972r. w stawce

zasadniczej 3.900 zł miesięcznie, by od dnia 01.02.1974 r. otrzymać wynagrodzenie zasadnicze 4.600 zł miesięcznie i dodatek funkcyjny 1.250 zł, natomiast od dnia 15.05.1976r. – 5.000 zł płacy zasadniczej i 1.500 zł dodatku funkcyjnego. Spółka (...) S.A. wystawiła J. K. zaświadczenie o wynagrodzeniu wyłącznie za okres od 1978 roku.

J. K. również składał u strony pozwanej wniosek o przeliczenie wysokości świadczenia emerytalnego, wnosząc o uwzględnienie do wysokości podstawy wymiaru wynagrodzeń W. K. za lata 1974-1977 wynikających z zaświadczenia Rp-7. Strona pozwana odmówiła ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Spółka (...) S.A. wystawiła zaświadczenie Rp-7 z zatrudnienia J. K. w KWK (...), wskazując następujące zarobki J. K.: 166.583zł- 1978r., 180.325zł za 1979r., 211.705 zł za 1980r., 708.825 zł za 1984r., 946.109 zł za 1985r., 123.2910 zł za 1986r.

Z porównania zarobków powoda za ten sam okres 1978-1986 (1978r. -169.446zł, 1979r. – 166.620 zł; 1980r. – 25.657 zł; 1984r. – 463.995 zł; 1985r. – 822.665 zł; 1986r. – 1.133.488 zł) z w/w zarobkami J. K. tj., za lata udokumentowane co do obu byłych parowników , wynika że J. K. pomimo niższej stawki zaszerogowania otrzymywał wyższe wynagrodzenie w latach 1979-1980, 1984-1986).

(dowód: akta osobowe J. K., akta emerytalne J. K., akta emerytalne powoda)

Wysokość wynagrodzenia poszczególnych górników zatrudnionych na tym samym stanowisku, w tym samym oddziale i na tej samej kopalni nigdy nie była taka sama , a nawet zbliżona. Na wysokość wynagrodzenia składały się nie tylko składniki stałe, ale również składniki ruchome, w postaci dodatków, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, premii uznaniowej, zmianowości, 13-tej i 14-tej pensji, przepracowanych niedziel i wolnych sobót. Wysokość składników zmiennych miała istotne znaczenie dla wysokości indywidualnego wynagrodzenia każdego pracownika, bowiem zwielokrotniała jego wysokość. Stąd też górnicy osiągnęli bardzo zróżnicowane wynagrodzenie; pensje górników nie były tożsame a nawet zbliżone w poszczególnych latach i miesiącach i charakteryzowały się dużą rozpiętością wysokości z uwagi na różnice w składnikach zmiennych.

(dowód: zeznania świadka J. K. e-protokół k.51 akt sprawy)

W oparciu o zarobki udokumentowanych przez powoda na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej , akt osobowych i zachowanych list płac wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1970-1979 wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę po raz pierwszy tj. z okresu 1966r. -1985r. wyniósł 187,90%%. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 215,82% % (lata 1960-1963, 1966-1979, 1984-1985, tj. 1960r. – 47.894,41 zł; 1961r. – 52.753,71 zł; 1962r. – 57.782,36 zł, 1963r. – 54.983,89 zł; 1966r. - 30.900 zł; 1967r. - 31.200zł; 1968r.- 32.000zł; 1969r. – 36.000 zł; 1970r. – 36.000zł, 1971r. – 48.100 zł; 1972r. – 49.400 zł; 1973r. – 51600 zł; 1974r. – 81.300 zł; 1975r. – 84.000zł; 1976r. – 84.000zł; 1977r. –1977r. – 84.000 zł; 1978r. – 169.446zł; 1979r.– 166.620 zł; 1984 r. – 463.995 zł; 1985r. – 822.665 zł; 1986r. – 1.133.488 zł.)

(dowód: akta ZUS)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016r., poz. 887 j.t. ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Na podstawie wskazanego wyżej przepisu postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczeń (określane jako wznowienie postępowania przed organem rentowym) może zostać wszczęte tylko w dwóch przypadkach, po pierwsze - przedłożenia nowych dowodów, czyli dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu zakończonym prawomocną decyzją oraz po drugie - ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem takiej decyzji, a nieuwzględnionych przez organ rentowy, przy czym nie jest istotne, czy organ rentowy nie uwzględnił tych okoliczności z własnego zaniedbania, czy też z winy strony (por. wyrok SN z dnia 15.10.2015 r. sygn. I UK 461/14). Należy zauważyć, że podstawę wszczęcia postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia stanowią mogą tylko takie dowody i okoliczności, które istniały już, choć nie zostały ujawnione w poprzednim postępowaniu, a nadto mogą one spowodować zmianę ustaleń w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 08.10.2015 r. sygn. III AUa 395/15; wyrok SA w Poznaniu z dnia 09.07.2015 r. sygn. III AUa 1809/14). A zatem skoro powód powołał się na zarobki świadka jako nowy dowód w sprawie, zaś w toku niniejszego postępowania jeszcze dodatkowo na legitymację związkową, to w ocenie Sądu istniały podstawy do ponownego ustalenia wysokości emerytury. Stąd też konsekwencji w przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 110a lub art. 111 ustawy emerytalnej. Przy czym wnioskodawca podnosił, że do wysokości zarobków za lata 1969-1973 powinno zostać uwzględnione wynagrodzenie osiągnięte przez J. K., pracującego w tym samym zakładzie pracy, natomiast do wynagrodzenia za lata 1957-1967 kwoty obliczone na podstawie wpisów do legitymacji związkowej, przy przyjęciu, że składka wynosiła 0,75% wynagrodzenia brutto. W tym celu wnioskodawca przedstawił organowi rentowemu rozliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru J. K..

Zgodnie z art. 111 ustawy emerytalnej, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W toku postępowania poprzedzającego wydanie decyzji strona pozwana dokonała tych obliczeń wskazując, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie został obliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających zgłoszenie wniosku o ponowne ustalenie emerytury tj. 1995-2014 r., ponieważ w tym okresie wnioskodawca nie udokumentował zatrudnienia; z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1970-1979 wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę po raz pierwszy tj. z okresu 1966-1985 r. wyniósł 187,90%; natomiast z 20 wybranych lat z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 181%. To zaś oznacza, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy jest niższy od poprzednio ustalonego, ponieważ obecnie wnioskodawca pobiera emeryturę obliczoną na podstawie wskaźnika 381,57% ograniczonego do 250%.

Natomiast zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Przy czym obie w/w regulacje odnoszą się do przepisu art. 15 ustawy emerytalnej, który odnosi się do przeciętnej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w danym roku, z którego jest obliczony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia. Oznacza to, iż nie każdy składnik wynagrodzenia jest podstawą obliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia, a tylko taki, który podlegał oskładkowaniu. Stąd też niektóre premie, nagrody, które jako składniki nie wchodzące do funduszu płac, od których zakłady opłacały składki, nie będą stanowić o podstawie wymiaru świadczenia.

W toku niniejszego postępowania Sąd dokonał szczegółowego przeanalizowania obszernego materiału dowodowego, na który złożyły się m.in. akta osobowe wnioskodawcy oraz J. K., akta emerytalne wnioskodawcy oraz J. K., legitymacja związkowa wnioskodawcy, zaświadczenia Rp-7 wnioskodawcy i J. K., dochodząc do przekonania, że wnioskodawca nie zrealizował przesłanek uprawniających do dokonania przeliczenia świadczenia emerytalnego. W ocenie Sądu brak jest podstaw do uwzględnienia wynagrodzenia J. K. do ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego, natomiast uwzględnienie przed Sąd wynagrodzenia obliczonego na podstawie składek odprowadzanych na związki zawodowe, przy przyjęciu składki w wysokości 0,75% wynagrodzenia, nie spowodowałoby osiągnięcia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru co najmniej 250%.

Odnosząc się do kwestii wynagrodzenia osiąganego przez J. K. w latach 1969-1973 należy zauważyć, że nie stanowi ono miarodajnego i wiarygodnego dowodu na okoliczność uzyskiwania takich samych wynagrodzeń przez wnioskodawcę. O ile istotnie J. K. pracował w tym samym zakładzie pracy, to nie ulega wątpliwości, że wynagrodzenie było uzależnione od wielu czynników, których zrealizowanie zależało wyłącznie od poszczególnych pracowników. Jak wynika z zeznań świadka J. K., wynagrodzenie uzyskiwane przez górników wynikało nie tylko ze stawki osobistego zaszeregowania, ale przede wszystkim zależało od składników zmiennych, takich jak premie, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, soboty i niedziele oraz święta, tzw. 13- i 14 - pensji. Wszystkie te elementy miały wyraźny wpływ na wysokość wynagrodzenia, zwielfokrotniając jego wysokość. Stąd też brak jest jakichkolwiek możliwości przyjęcia zarobków uzyskiwanych przez górnika zatrudnionego nawet na tym samym stanowisku i w tym samym oddziale jako miarodajnego dowodu wynagrodzenia innego górnika. Dotyczy to także pracowników dozoru. Należy zauważyć, że nawet gdyby wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy i J. K. było tożsame, to Sąd nie ma pewności, że pozostałe, ruchome składniki wynagrodzenia również były takie same. Nie ulega wątpliwości, że osiągały one rozbieżne wartości, co wynika chociażby z analizy zaświadczeń Rp-7 za lata 1979-1986, kiedy zarobki obu pracowników zachowały się; przy zarobki wnioskodawcy były nawet niższe. W wyroku z dnia 29.03.2012r. o sygn. akt III AUa 1411/11 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu stwierdził, że pomimo braku ograniczeń dowodowych w postępowaniu przed sądami z zakresu ubezpieczeń społecznych nie można zapominać, że wysokość zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składki na ubezpieczenia społeczne, nie może być ustalana w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wykazane muszą być w sposób niebudzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Z kolei Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w wyroku z dnia 09.06.2015 r. sygn. III AUa 789/14 stwierdził, że uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, w którym warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, gdyż zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem.

Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały ustalone między pracodawcą i konkretnym pracownikiem. W przypadku wynagrodzenia zasadniczego lub innych obligatoryjnych składników wynagrodzenia wynikających z obowiązujących przepisów można przyjąć najniższe wynagrodzenie obowiązujące w czasie, którego dotyczy żądanie uwzględnienia tego okresu do przeliczenia podstawy emerytury. W przypadku jednak takiego składnika wynagrodzenia, jakim jest premia, konieczne jest istnienie dowodów potwierdzających bez wątpliwości fakt wypłacenia premii oraz jej wysokość (por. wyrok SN z dnia 04.07.2007 r. sygn. I UK 36/07).

Tym samym brak było podstaw do przyjęcia zarobków świadka jako wiarygodnych zarobków powoda, i w konsekwencji wyliczenia w oparciu o zarobki J. K. podstawy wymiaru składki a tym samym wysokości emerytury wnioskodawcy.

Odnosząc się natomiast do kwestii ustalenia wynagrodzeń w oparciu o legitymację związkową za lata 1957-1967, na podstawie treści legitymacji związkowej oraz akt emerytalnych wnioskodawcy Sąd dokonał w tym zakresie własnych ustaleń (nie opierając się na wyliczeniach ZUS, który przyjął 1,5%). Sąd obliczył wysokość wynagrodzenia za lata 1957-1967 na podstawie składki związkowej 0,75%, zgodnie z żądaniem wnioskodawcy. Sąd ustalił na tej podstawie, że przyjęcie wynagrodzeń obliczonych w ww. sposób również nie prowadziłyby do przekroczenia wskaźnika 250%. Sąd uwzględnił dokonał własnych obliczeń w zakresie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, przyjmując 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu ubezpieczenia, tj. zarobki z lat 1960-1963 wynikające z legitymacji ubezpieczeniowej znajdującej się w aktach ZUS, 1964-1967 obliczone na podstawie 0,75% składki wynikającej z legitymacji związkowej, zarobki z lat 1971-1977 wynikające z treści angaży stanowiskowych, wynikające również z zaświadczeń Rp-7, oraz zarobki z lat 1978-1979 i 1984-1986 wynikające z zaświadczenia Rp-7 wystawionego przez Spółkę (...) S.A. Obliczony w ten sposób przez Sąd wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 248,17%. W tym przypadku również nie osiągnął wartości 250%, wskutek czego brak było podstaw do przeliczenia wysokości emerytury wnioskodawcy. W tym miejscu dodatkowo należy zwrócić uwagę na istotną okoliczność, a mianowicie czy w realiach niniejszej sprawy można uznać w istocie za wiarygodne ustalenie zarobków za cały okres 1957-1967 w oparciu o wysokość składki opłacanej przez powoda na związki zawodowe. Otóż w ocenie Sądu trudno uznać za miarodajne przyjęcie, że przez cały okres tj. od 1957 roku do 1967 roku składka ta wynosiła faktycznie 0,75%, skoro brak jest jakiegokolwiek dowodu odnośnie jej wyliczenia (statut, regulamin, zarządzenie, uchwała) zarówno w zakresie sposobu wyliczenia (jaki stanowiła procent wynagrodzenia), jak również podstawy (tj. co było podstawą obliczenia czy wynagrodzenie brutto, w tym np. składniki, od których nie opłacano składki). Podkreślenia wymaga, że nawet poprzez porównanie zarobków z legitymacji ubezpieczeniowej z wysokością składki, nie można przyjąć proponowanego sposobu liczenia przez powoda, skoro nawet w latach 1960-1963 procent jaki stanowi składka tego wynagrodzenia jest różny w poszczególnych latach. Stąd też trudno jest przyjąć, że za lata pozostałe, przy braku jakiegokolwiek wiarygodnej wskazówki co do sposobu liczenia składki, w istocie jest to zawsze 0,75%. Także świadek potwierdził, że wysokość ta była zmienna. Nie można również pominąć, że przyjęcie proponowanego wskaźnika składki skutkowałoby ustaleniem zarobków za lata 1957-1959 i 1964-1967 na poziomie 2,5-krotności czy nawet 3-krotności średniej krajowej, przy czym jak wynika z udokumentowanych zarobków, tak wysoką pensję powód uzyskiwał nie w każdym roku.

Reasumując, Sąd uznał, że wnioskodawca nie zrealizował przesłanek do uzyskania przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ani art. 111 ustawy. W przypadku bowiem art. 110a nie wykazał wskaźnika wyższego niż 250% przy przyjęciu wynagrodzenia uzyskanego po przyznaniu emerytury, zaś w przypadku art. 111 nie wykazał, aby wskaźnik podstawy wymiaru obliczony na nowo był wyższy od poprzednio obliczonego, natomiast w niniejszej sprawie żaden ze wskaźników obliczonych na podstawie tego przepisu nie jest wyższy od dotychczas ustalonego.

Wobec powyższego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne, o kosztach postępowania orzekając na podstawie 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w kwocie minimalnej